

ΜΗΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30
 ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπας ἡ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑκάς λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαβᾶ

ΚΑΙΡΟΝ, 2 Μαΐου. Ὁ λόρδος Δούφφριν ἀνεχώρησε διὰ Κων/πολιν. — Διαδίδεται ὅτι, πρὶν ἀναχωρήσῃ, υπέγραψε σύμβασιν διὰ τὴν κατοχὴν τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν ἐπὶ πενταετίαν.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑ

Πῶς ἀπὸ μιᾶς κλοπῆς προῆλθεν εἰς μέσον τραγωδία ὁλόκληρος, μόλις καθαρθεῖσα διὰ δύο πυροβολισμῶν καὶ ἑνὸς τραυματίου, μόνον οἱ λευκοὶ τοῖχοι τῆς αἰθούσης, ὅπου ἡ Διεύθυνσις τῆς ἀστυνομίας, τὸ γνωρίζουν. Ἐκ τῶν τεσσάρων προσώπων τῆς τραγωδίας, τοῦ σύζυγου, τῆς συζύγου, τῆς μητρὸς καὶ πενθερᾶς, τοῦ ὑπηρετοῦ, ὁ πρῶτος μόνον δὲν εἶχε διακυγῇ συνείδησιν τῶν τεκταινομένων, ἀλλ' ἦσαν ὁ νοῦς του καὶ ἡ καρδιά του συννεφισμένα πρὸ πολλοῦ, μετὰ πόνου, μετὰ πείσματος, μετὰ φόβου, μετὰ δισταγμοῦ, μετ' ἀγωνίας παρακολουθοῦντος τὴν σκοτεινὴν γραμμὴν εἰς ἣν δὲν ἐβλεπε μὲν, ἀλλὰ ἠσθάνετο, ἐμάντευε, — οὐδὲν μαντικώτερον τῆς ψυχῆς τοῦ ἀπατωμένου — διολισθαίνουσαν τὴν σύζυγόν του ὡς σκιάν, ὡς φάντασμα, ὡς ἑνδαλμα, ἀλλὰ μετὰ τίνος συνολισθαίνουσαν, παρὰ τίνος ὠθουμένην, ὑπὸ τίνος ἀπατωμένην, ἢ αὐτὴν ὠθοῦσαν, αὐτὴν βιάζουσαν, αὐτὴν παραπλανῶσαν; Αὐτὸς καὶ ἡ ψυχὴ του, δύο σύντροφοι ἀμειλίκτως ἠνωμένοι, ἀδυσωπῆτως ἀδιάσπαστοι, ἀπέκαμον πλέον ὡς κατάδικοι κυλῶντες τὸν λίθον περὶ τὴν αὐτὴν ὑποψίαν, μὴ δυνάμενοι νὰ τὴν συλλάβωσιν ἐπ' αὐτοφῶρῳ, μὴ δυνάμενοι νὰ τὴν διώξωσιν πετρομένην ὡς νυκτερίδα ἀνωθέν των ἢ νὰ τὴν ἀποκτείνωσιν πετροφοῦσιν. Οὔτε εἰς τὸν ἀδελφόν του εἶχεν ἐκμυστηρευθῇ τίποτε ὁ γενναῖος μάρτυς, ἀγωνιζόμενος καὶ σφαδάζων καθ' ἑαυτὸν, κατὰ μόνας. Τὴν τελευταίαν ἀκόμη ὥραν ὁ ἀδελφός του ἤρώτα τὸν ἑραστήν Χανιώτην περὶ κλοπῆς, αὐτὸς δὲ μόλις ἔλεγε:

— Τὸ ζήτημα δὲν εἶναι κλοπὴ, τὸ ζήτημα εἶναι ἄλλο, τὸ ὁποῖον δὲν μπορῶ νὰ πῶ.

* *

Ἀντιστρόφως ἀντίθετοι εἶναι αἱ καταθέσεις τοῦ ὑπηρετοῦ Χανιώτη μετὰ τῶν ἐξαγομένων τῆς ἀνακρίσεως. Τὰ ἐξαγομένα τῆς ἀνακρίσεως εἶναι περίπου ταῦτα.

Ἡ σύζυγος εἶναι ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἐκ τοῦ ἀκροτέρου χωρίου τοῦ Βοσπόρου τοῦ πρὸς τὴν Μαύρην Θάλασσαν, λεγομένου Στένη. Ἐκεῖ ζητητέος ὁ πρῶτος αἴτιος τῆς καταστροφῆς ὁ πρῶτος αἴτιος τῆς τραγωδίας εἶναι ὁ πρῶτος ἑραστής διότι ὁ εἰκοσιπενταετής ὑπηρετὴς Γεώργιος Χανιώτης, ξανθός, γαλάνος, μετ' γλυκεῖς ὀφθαλμούς, ροδινωτάτην φυσιογνωμίαν, ἀκόμη καὶ τώρα μετὰ τὴν πληγὴν ἣν εἰς τὸν πρᾶχλόν ἔχει, χαρακτηριστικὰ λεπτότατα, ὥραια, καστανὰς ὀφρὺς καὶ λεπτὸν μύστακα, φυσιογνωμίαν ἐν γένει χαρίεσσαν, καταγόμενος ἀπὸ τὸ ρωμαντικόν, εὐάερον, γραφικώτατον, βουνοστεφές καὶ λοφοστεφές χωρίον τῆς νήσου Πάρου, καλούμενον Λεύκες, τὸ μόνον χωρίον ὅπου δύναται τις νὰ φάγῃ τὰ ἡδονικώτερα χοιρίδια τοῦ γάλακτος, ὁ Γεώργιος λοιπὸν Χανιώτης, ἐγγράμματος, ἔξυπνος, χαρκτηῖρος νησιωτικοῦ ρευστοτάτου εἶναι ὁ τρίτος ἑραστής καθ' ὃ αὐτὸς λέγει διότι μετὰ τὴν αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως κεντρικοῦ οὗτος εἰπὲν ἑραστοῦ ἐμεσολάβησε, καθ' ὃ κατέθεσεν πρὸς ἡμᾶς ἐξετασθεῖς ἐν τῷ Δημοτικῷ Νοσοκομείῳ, δευτέρου ἑραστοῦ, ὑπηρετῆς καὶ αὐτὸς ὡς τριανταδύω ἐτῶν, Ἀλκιβιάδης τὸ ὄνομα, μεθ' οὗ, καθ' ὃ ὁ ἴδιος λέγει, συνελήφθη ἐπ' αὐτοφῶρῳ ἡ σύζυγος ὑπὸ τῆς δούλας. Ὁ ἑραστής οὗτος, — ὁ πρῶτος — φαίνεται ὅτι ἀπολαμβάνει τοῦ ἔρωτος μὲν τῆς συζύγου, τῶν συμπαθειῶν δὲ καὶ τῆς εὐνοίας τῆς μητρὸς. Κακὴ μήτηρ πάντοτε γεννᾷ κακὴν κόρην. Ἰσως μάλιστα ἐπρόκειτο ἀντὶ τοῦ Ἀσλάνη ἢ Ἀθηνᾶ — διότι οὕτως ὀνομάζεται ἡ σύζυγος — νὰ λάβῃ σύζυγον αὐτὸν τὸν ἑραστήν. Καὶ τώρα ἡ μεταμέλεια ἐγέννησε τὴν προδοσίαν ἐκ συστάσεως θυγατρὸς καὶ μητρὸς.

* *

Ἐδῶ συμπληροῦμεν τὰς πληροφορίας ἡμῶν ἐκ καταθέσεων τῆς παθούσης, ἃς ἐλάβομεν διὰ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας κ. Κορσονάκου, ὅστις εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ἐνήργησε καὶ ὡς πατήρ καὶ ὡς ἱππότης, ὡς σωματοφύλαξ

τῆς κοινωνίας, ὀλιγώτερον δὲ ἐμολογουμένως ὡς διευθυντῆς τῆς Ἀστυνομίας. Διότι ἡδύνατο νὰ μὴ προκαλέσῃ τὴν κατ' ἀντιπαράστασιν συζήτησιν φρικτοῦ δράματος μεταξὺ τῶν πρωταγωνιστῶν, ὥστε νὰ μὴ συμβῇ ὅ,τι συνέβη. Αὕτη ἡ γνώμη τῶν ἐμπειροτέρων καὶ πρακτικωτέρων. Ἀλλὰ δὲν ἦτο φόβος νὰ συμβῶσιν αὐτὰ κατ' ἰδίαν καὶ νὰ ἔχωμεν ἀντὶ ἐνὸς τρία θύματα; Ὁ κ. διευθυντῆς ἂν διέπραξεν ἀπερίσκεψίαν τινα, τὴν ἐπλήρωσε πολὺ ἀκριβᾶ, διὰ τοῦ ριψοκινδύνου καὶ τῆς γενναϊότητος ἣν ἀνέπτυξε παρεμβληθεὶς μεταξὺ τῆς ἀπειλουμένης γυναικὸς καὶ τοῦ πολυκρότου τοῦ συζύγου, ἐτοίμου παρὰ τριγὰ νὰ κενωθῇ κατ' ἐπάνω του. Ἔσωσεν οὕτω δύο ζωάς, τὴν γυναικῆ καὶ τὸν σύζυγον, ὅστις εἶχεν ὠρισμένην ἀπόφασιν νὰ χύσῃ τὸ αἷμα δύο ἀπατεώνων καὶ νὰ κολυμβήσῃ ἔπειτα καὶ αὐτὸς εἰς τὴν αἵματηρὰν αὐτὴν τριλογίαν.

Κατὰ τὰς καταθέσεις τῆς γυναικὸς, τὸ ἀνδρόγυνον δὲν ἐκοιμᾶτο οὔτε ἐπὶ ρόδων, οὔτε ἐπ' αὐτῆς ἀκόμη τῆς λινοστρωμνῆς ἢ τῆς ἀχρυστρωμνῆς του. Ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀκόμη ὅτε διέτριβον, εἶχεν ἐπέλθῃ διάστασις σοβαρὰ, ἐξ ἀπλουστάτης μὲν ἀφορμῆς, ἀλλ' ἐχούσης ἀναποφεύκτως τὴν πηγὴν τῆς εἰς τὸ ἀνέκαθεν ὀρυχθῆν μεταξὺ τῶν δύο ὑπάρξεων χάσμα. Ἡ ἐν Στένῃ οἰκία ἡ-ο ποτὲ σφουγγαρισμένη ὅπως γνωρίζουν νὰ σφουγγαρίζουν αἱ Κωνσταντινουπολίτισσαι καὶ αἱ Ὑδραῖαι. Ἐλαμπε τὸ ἔδαφος ὑγρὸν ἀκόμη καὶ σχεδὸν ρόδινον καὶ πέμπον ἀτμίδια τῆς ὑγρασίας, ὅτε ὁ γυναικάδελφος τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ νεώτερος τοῦτέστιν ἀδελφὸς τοῦ συζύγου, εἰσέρχεται μὲ τὰ ποδήματά του. Τὴν φράσιν αὐτὴν μπαίνειν μὲ τὰ ποδήματα μόνον οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει καλῶς ἐννοοῦσι. Διότι ἐκεῖ εἶνε ἐν χρήσει αἱ γαλῶσαι, καὶ ὅταν τὸ θέρος δὲν φέρονται τοιαῦται, ἀλλὰ τὸ σπῆτι εἶνε σφουγγαρισμένο, θεωρεῖται ὑψίστη εὐγένεια καὶ ἄκρος ἱπποτισμὸς πρὸς τὴν οἰκοδόσποιαν τὸ νὰ εἰσέλθῃ ξυπόλυτος. Νὰ μῆς μὲ τὰ ὑποδήματά σου διὰ τὴν Κωνσταντινουπόλιν καὶ ν' ἀφήσῃς τὰ ἔγχνη τῶν πελάτων σου ἐπὶ τοῦ παρθένου ἑδάφους; τὸ ὅποῖον αὐτὴ ἀναγκυρωμένη, ἀνυπόδητος, μὲ τὸ σῶμά της εἰς ὄρθην γωνίαν, καθιδρώ, ἐφιλοτέχνησεν, εἶνε βίασμός, εἶνε ἱεροσυλία, εἶνε ὡς ν' ἀποπειραθῇ ν' ἀναβῇ ἐπὶ τῆς ἀγίας τραπέζης.

Ἡ εἰσοδὸς τοῦ γυναικάδελφου ἐτάραξε τὰ νεῦρα τῆς μητρὸς τῆς Ἀθηνᾶς· ὁ γυναικάδελφος ἐπεπλήχθη ἡ Ἀθηνᾶ ἔλαβε τὸ μέρος τῆς μητρὸς τῆς καὶ ἐντεύθεν... καυχᾶς, ἔριμ τὴν ὁποίαν παρικολούθησε διάστασις τῶν συζύγων ἐπὶ διετίαν διαρκέσασα. Ἀμφοτέροι ἐζῶν χωρισμένοι. Ἐκεῖνη ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐκεῖνος περιηγεῖτο, νομίζομεν, τὴν Εὐρώπην. Ὅτε ἐπὶ τέλους συνεφιλώθησαν καὶ καρπὸς τῆς συμφιλίωσης ὑπῆρξε τὸ νεώτερόν των κοράσιον, μόλις διετής.

Τί χάσμα ὀρύσσεται μεταξὺ ἐνὸς ζεύγους ὕστερον ἀπὸ διετῆ χωρίσμον ἀπέδειξεν ἡ καταστροφὴ, εἰς ἣν κατέληξεν ἡ συνδιαλλαγὴ.

Ἡ συμφιλίωσις, κατόπιν τῆς ὁποίας ἦλθον εἰς Ἀθήνας, ἦτο τοιαύτη συμφιλίωσις, ὥστε καὶ σκηναὶ τῆς λεγομένης ὑπὸ τῆς ἀστικῆς γλώσσης ξυλοπατινάδας ἦσαν συνηθέσταται. Ἡ σύζυγος κατέθεσεν εἰς τὸν κ. διευθυντὴν ὅτι τέτοιο ξύλο τῆς ἔδινε, ὥστε πολλὰκις τῆς ἤλθε νὰ πάρῃ τὰ μάτια της καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας καὶ νὰ τὰ πῇ ὅλα. Ἐκεῖνος ὁμῶς τὴν ἐφοβέριζεν, ὅτι ἂν κάμῃ τὸ κίνημα αὐτὸ θὰ τὴν σκοτώσῃ. Καὶ ἔτσι πάντοτε ἐμποδίζετο. Αὐτὰ τὰ λέγει ἡ σύζυγος· ἂν ἦνε ἀληθὴ ἀγνοοῦμεν.

καθόσον καὶ ἡ διάστασις, περὶ ἧς καταθέτει, δὲν ἦτο κυρίως διάστασις, ἀλλὰ χωρισμός, ἀπουσία.

* * *

Ἰπὸ τὸν θελωμένον αὐτὸν οὐρανὸν τοῦ συζυγικοῦ βίου ἐτραχύνετο μὲν, φαίνεται, ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνδρός, γενόμενος χάλυψ, βαρὺς, ὀξύς, εὐερέθιστος, ἐλεγκτικὸς, ἀπειλητικὸς, καὶ ζῶν πλέον εἰς τὰ σκοτεινὰ, ὑπὸ τὰς φρικτὰς στοὰς τῆς ὑποψίας καὶ τὰς φρικτωτέρας ὑπονοίας τῆς σκέψεως καὶ τῆς ἀμφιβολίας· ἐνῷ ἡ καρδία τῆς γυναικὸς μαλακῇ, ἀπλαστός, πάντοτε ἐν καταστάσει ζυμώσεως διατελοῦσα, διό, καὶ ὡς ὁ μούστος, παράγουσα ἀτμόσφαιραν ἀσφυξίας, ἐν ἣ ἐδηλητηριάζετο ὁλος ὁ ἔγγαμος βίος, κατελαμβάνετο ὑπὸ τῆς φρικτῆς νόσου τῆς νόσταλγίας, ἣν ὑπέσθαι ἔκειθεν ἡ μήτηρ δι' ἐπιστολῶν αἰσθηματικῶν, βουτηγμένων εἰς τὴν ὁρσιὰ καὶ τὴν καλλονὴν τοῦ Βοσπόρου, αἰτίνες ἐκελάδουν ὡς Σειρήνες εἰς τὸ οὖς τῆς Ἀθηνᾶς, κελεύουσαι αὐτὴν μὲ τὰ μητρικὰ σπλάγχνα: "Ἐλα, ἔλα, ποῦ πῆγε καὶ σῆλκναις ἐκεῖ μέσα ἔς τὴν ἀθηναϊκὴν ξερσίλα, ἔλα ἐδῶ ποῦ εἶσαι συνειθισμένη νὰ μπαίνοβογαίνης, ποῦ εἶνε χαρὰ Θεοῦ, ποῦ ἔχομε τὴν βάρκα μας καὶ θα κάμνωμε τοὺς περιπάτους μας καὶ θ' ἀναπνέωμε καθαρὸν ἀέρα, δὲν ξέρω τί καταλαβαίνεις ἐκεῖ μέσα ἔς τὴν Ἀθήνα· ἂν θέλῃ, ἂς ἔλθῃ καὶ ὁ Γιάννης κτλ.

Διατί ἡ μήτηρ ἐκάλει τὴν κόρην εἰς Κωνσταντινούπολιν; Καὶ διατί ἡ κόρη μετὰ στεναγμῶν ἀνεπόλει τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἤθελε νὰ τρέξῃ ἀμέσως ἀκολουθοῦσα τὴν φωνὴν τῆς μητρὸς; Ἦτο μόνον τὸ γνήσιον ἐκεῖνο πολιτικὸν αἰσθημα, ὅπερ οὐδέποτε ἐγκλιματίζεται ἐν Ἀθῆναις; Ἄλλος τόπος, ἄλλα ἦθη, ἄλλος ἀήρ! Καὶ μάλιστα αἱ τοῦ Βοσπόρου γυναῖκες, αἱ ντόπαι, ἔχουσαι ἰδίαν προσωπικότητα καὶ φυσιογνωμίαν καὶ σφραγίδα, εἰδὴ θηλικῶν ἐλευθεροσκοπευτῶν, βασιβοζούκων τοῦ ὠραίου φύλου, ἐλευθεριάζουσαι περίπου ὅλαι, καὶ ἔχουσαι κατὰ τι τὸ τσαχπνικο, τὸ τολμηρὸν, χειραφετημέναι ἀπὸ πολλὰς δειλίας καὶ δυσκολίας τῶν δημοφύλων των, πρῶται εἰς τὸ κόρτε καὶ πρῶται εἰς τὴν δουλειά, ξενορράβουσαι, κοκετάρουσαι, γνωρίζουσαι καὶ τὴν τουρκικὴν, ποιοῦσαι ἐκδρομὰς, πρῶται εἰς τὸν περίπατον, εἰς τὰς φωνάς, ἀνδροδερνόμεναι, ἀλλὰ καὶ ἀνδροδέρνουσαι, ἐργατικαί, φλύαροι, κομπᾶι, ἀπιστοὶ κλπ. κλπ. Τὸ μυθιστόρημα ἀπὸ τῶν γενικῶν αὐτῶν γραμμῶν τοῦ ὀρίζοντος, τῆς ἀτμοσφαιρας, καὶ τῆς τοπογραφικῆς ψυχολογίας συμπυκνοῦται, ὡς τὰ ἐπτὰ χρώματα τῆς ἱριδος εἰς τὸ λευκὸν φῶς, εἰς τὸν πρῶτον ἑραστὴν τὸν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ ὁ ἑραστὴς αὐτός—περιέργος σύμπτωσις δημοκρατικῶν ἐρωτικῶν τάσεων—μήπως νομίσῃτε, ὅτι εἶνε κἀνεὶς διὰ τοῦ πλούτου τοῦ ἐμπνεύσεως τὴν συζυγικὴν ἀπιστίαν, ὅχι, εἶνε ἀπλούστατος καπνοπώλης, ἰσως τοῦ ἰδίου μικροχωριοῦ τῆς Στένης, πλουτοῦ εἰς κυμαινόμενον ναυτικὸν πληθυσμὸν καὶ εἰς μερικά ἐργαστάσια ἀτμομύλων. Εἶνε τὸ ἄγροτικώτερον τοῦ Βοσπόρου χωρίον, μακρὰν παντός πολιτισμοῦ εὐρωπαϊκῶν, παρεραιμμένον καὶ σχεδὸν ἀόρατον εἰς τὴν τελευταίαν ἀκρὰν τῆς μακροῦς παραλλήλου ἀλύσεως τῆς διαγραφούσης τὴν ἀσιανὴν καὶ τὴν εὐρωπαϊκὴν γραμμὴν τοῦ μαγικοῦ ἐκεῖνου ρεύματος.

Τοῦτον τὸν ἑραστὴν ὑπωπτεύετο ὁ σύζυγος καὶ τοῦτου ἐπιστολὰς ἡγωνία ἵνα συλλαβῇ, ὅπως ἀνακουφίσῃ τὴν μάρτυρα ψυχὴν του ἐκ τῆς καταχρονίου ἀμφιβολίας. Πρὸς ποῖον ν' ἀποτανθῇ; Πρὸς τὸν ὑπρέτην αὐτοῦ καὶ τοῦ θαύματος, τὸν Γεώργιον Χανιώτην, ὅστις ἔκαμνε καὶ χρέη θυρωροῦ.

Τοῦ φωνάζει μὲν ἡμέρα καὶ τοῦ λέγει, βρέ Γεώργη, κύττα-
ξε ἂν φέρουσι γράμματα τῆς Κυρίας νὰ μοῦ τὰ δίνη.

Ἐχων μάλιστα τὰς ὑποψίας αὐτὰς ὁ σύζυγος μίαν ἡ-
μέραν εἶδεν ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ ξενοδοχείου ὅπου ἐτοπο-
θετοῦντο ὅλαι αἱ ἐπιστολὴ καὶ αἱ πρὸς αὐτὸν καὶ αἱ πρὸς
τοὺς κατοικοῦντας ξένους γράμματα ἀρκετὰ ὀγκώδεις εἰς
ὄνομα τοῦ ὑπρέτου. Ἰδὼν ἐπὶ τῆς συραγίδος ὅτι προέρχε-
ται ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, συνέλαβε μὲν ὑπονοίας, ἀλλὰ
καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ κατὰσχῃ, τοῦ τὸ ἔδωκε περιορισθεὶς
νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἀπὸ ποῦ παίρνει γράμματα, ἐκείνου ἀπαν-
τήσαντος: ἀπὸ τὸν ἐξαδέλφον μου. Τότε πῦρεν εὐκαιρίαν
νὰ τοῦ πῇ, ὅτι ἐπειδὴ τὸ σπῆτι ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ
ἔχουν ἀφήσει μόνον, καὶ ἔχουν ἓνα θεῖον, ὅστις τοὺς κά-
μνει ἀνυσυχίας, μπορεῖ κανένα γράμμα γιὰ τὸ σπῆτι ἀπὸ
τὴν Κων(σταντι)πολιν νὰ ἔχῃ τίποτε εἰδήσεις καὶ νὰ τοῦς φέρῃ
ἄνω κάτω, νὰ χολοσκάσουν, γιὰ τοῦτο ὅλα τὰ γράμματα
τὰ ὅποια αὐτὸς ὡς θυρωρὸς θὰ ἐλάμβανε διευθυνομένα πρὸς
τὴν πενθεράν ἢ τὴν γυναῖκά του νὰ τοῦ τὰ δίδῃ. Ἡ κου-
θέντα αὕτῃ ἐτάραξε τὸν ὑπρέτην, οὗτος δὲ ὡς ἐπιτήδειος
καὶ διὰ νὰ τοῦ διαλύσῃ πᾶσαν ὑπόνοιαν, τοῦ λέγει: Μή-
πως ὑποπτεύεσθε τίποτε; ἂν θέλετε νὰ, πάρτε το νὰ τὸ
διαβάσητε. Ὁ κ. Ἀσλάνης: ὄχι παιδί μου, δὲν ἔχω ἀνάγ-
κην, ἀφοῦ μοῦ λές ὅτι εἶνε τοῦ ἐξαδέλφου μου ἐκεῖνο μόνον
ποῦ σοῦ εἶπα· βλέπει; ὅτι ἐγὼ δὲν σ' ἔχω σὰν τοὺς ἄλλους
ὑπρέτας μου, πῶς σὲ περιποιῶμαι, κτλ.

Τὴν ἡμέραν δὲ τῆς δραματικῆς σκηνῆς ἐν τῇ διευθύνσει
τῆς Ἀστυνομίας ὁ ὑπρέτης Χανιώτης ὡμολόγησεν, ὅτι ἡ
ἐπιστολὴ ἐκείνη—ἡ τοῦ ἐξαδέλφου του—ἦτο ἐπιστολὴ τοῦ
ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐραστοῦ πρὸς τὴν κυρίαν του.

(Ἐπταὶ συνέχεια)

Καλιδάν

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΦΙΞΙΣ ΤΟΥ ΗΓΕΜΟΝΟΣ

ΧΘΕΣ

Ἀπαράλλακτος ἡ ἐν Πειραιεῖ προσδοκία τοῦ ἡγεμόνος
τῆς Βουλγαρίας, ὅπως καὶ ἡ τοῦ Βασιλέως μας πρό τινωγμηνῶν
ὅτε ἐπανήρχετο ἐκ τῆς περιουσίας του. Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν
ὅτι τώρα μεταξὺ τῶν ἀναμενόντων ἦτο καὶ ὁ ἴδιος Βασι-
λεὺς. Καὶ πρῶτος μάλιστα ἀναμένων, ἀφοῦ ἐκεῖνος κατῆλθε
μὲ τὴν ἀμαξοστοιχίαν τῶν 2, καὶ ἡμεῖς μὲ τὴν ἀμαξοστοι-
χίαν τῶν 4. Τόσον μάλιστα ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ περιμένῃ
πολὺ, ὥστε μία κακὴ γλῶσσα εἶπεν ὅτι εἶδε τὸν φροντιστὴν
τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς, ὅπου εἶχε καταφύγει ὁ Βασιλεὺς,
νὰ ἀγοράζῃ λουκάνικα· ἀλλὰ... προσέθετεν ἀστείως καὶ
βλακωδῶς συνάμα ἡ κακὴ γλῶσσα, πέρασε ὁ καιρὸς ποῦ δέ-
νανε τοὺς σκύλους μὲ τὰ λουκάνικα.

Ἡ ὁμοιότης τῶν δύο ὑποδοχῶν ἦτο καταπληκτικὴ καὶ
ὡς πρὸς τὴν ὄψιν ἦν παρῆχεν ἡ ὄντως μεγαλοπρεπὴς μαρμα-
ρῶστρωτος ταξοειδὴς πυραΐκή ἀποβάθρα, μὲ τὰ ὠραία τῆς πο-
λύρωτα, ὡς ὅμοια ἡμεῖς, κυριε Δήμαρχε, οὐκ ἔχομεν. Τὰ αὐτὰ
ἀσβεστόχριστα πυραμιδίδια, μὲ τὸ μονόγραμμα τοῦ Βασι-
λέως καὶ τῆς Βασιλίσσης, τὰ ὅποια εἶχαν τὸν λόγον των τότε,
ἵστάνται τώρα βλακώδεις θεαταί, ὡς φράκκα ξένα, μακρύτερα

τοῦ ἀναστήματος, τὰ ὅποια φαίνονται ὅτι κλαῖνε καὶ ἐαυτὰ
καὶ τὸν φέροντα. Ἡ μόνη προσθήκη ἦτο δύο Βουλγαρικῶν
σημαίων, μαυρολευκοκίτρινων, ἀπαισίας λαζαρετικῆς ὄψεως,
μὲ τὴν γελοιογραφίαν τοῦ λέοντος εἰς τὴν γωνίαν, καὶ γελο-
τοποιήσιν αὐτῆς τῆς ὠραίας περσικῆς σημαίας, τῆς ἐν συνδυα-
σμῷ φερούσης τὸν λέοντα μὲ τὸν ἥλιον.

Ἡ στρατιωτικὴ τιμητικὴ φρουρὰ συνέκειτο ἐξ ἐνὸς λόχου,
παρατεταγμένου ἔνθεν καὶ ἔνθεν, συχνὰ πυκνὰ εἰς σύναξιν
καὶ διάλυσιν καλουμένου, καὶ τὰ πυροβόλα ἐπ' ὤμων καὶ εἰς
πυραμίδας, ἐν δὲ τῷ κέντρῳ τοῦς ἀξιωματικούς μικροσχή-
μους μὲν τινες καὶ βραχεῖς, ἀλλὰ καὶ τὸν φοβερόν τοῦ πα-
τρός τοῦ λεοντιδέα Σαῦτσον τοῦ ἱππικοῦ, στρέφοντα ἀρειμα-
νίως τὸν μύστακά του καὶ ἀφίοντα νὰ κτυπᾷ ἐπὶ τῶν κνη-
μῶν καὶ τοῦ λιθοστρώτου ἡ χαμπύλη του σπάθῃ, ὡς καὶ τὸν
γενναῖον καὶ μεγαλοπρεπῆ φίλον μας Ἀξελόν. Ἰδιαζόντως
ἐκάμαμεν τὰς παρατηρήσεις αὐτάς, διότι ἠθέλαμεν, ἂν εἶναι
δυνατὸν νὰ ἐπιδειξώμεν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ἡγεμόνος τὸ ἀν-
θος τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς ἐν ταῖς φυσιογνωμίαις τῶν Ἑλλή-
νων ἀξιωματικῶν.

Πότε πότε ἀνεφαίνετο κανεὶς ὑπασπιστής, πότε ὁ φρού-
ρχος Πειραιῶς, πότε ὁ Διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας καὶ πότε
ἡ ὡς ἱτέας θρηνώδους μορφὴ τοῦ ὑπαστυνόμου Πειραιῶς κ.
Σωτήρχου. Ὁ Τινάνειος κήπος ἐπρασίνιζεν εἰς πυκνὸν ὄγκον
ἀπέναντι τῆς προκυμίας, λουομένης εἰς γαλανὸν ὄρμον, μου-
σικὴ δὲ ἀπὸ τοῦ κήπου ἐκύλιε τὰ κύματά της εἰς τὴν ἐορ-
τάζουσαν πειραϊκὴν ἀτμοσφαιραν.

Ἡ Λέσχη, τὸ σέμνωμα τῶν Πειραιωτῶν, συνέπεσε χθὲς
ν' ἀλλαξοπιστήσῃ καὶ ἀλλαξοσθῇ. Συνήθως ἐρωτικὸν πά-
θος γεννᾷ τὰς ἀλλαξοθησκείας, ἡ Ρωμῆα γίνεται Τούρκισσα,
Ἑβραῖος χριστιανίζεται καὶ τὰ λοιπά. Τί παθοῦσα ἐπινξε θρη-
σκείαν καὶ ἐθνισμόν ἡ κοκέτα Πειραϊκὴ Λέσχη, ἀγνοοῦμεν.
Οὐχ ἦττον εἶδομεν τὸν ἐξώστην της, τὸ πολύσαρκον ἐκεῖνο
καὶ ἐξογκωμένον τῆς κοκέτας στήθος, φέρον ὅλας τὰς σημαίας
τοῦ κόσμου πλὴν τῆς ἐλληνικῆς· μεσίστιον δὲ, μεταξὺ δη-
λαδὴ κτλ.—ἐπειδὴ ὠμιλήσαμεν περὶ στήθους—τὴν ἰταλικὴν
ὥστε ὁ ἐραστὴς βεβαίως θὰ ἦτο μακαρονᾶς.

Ἡ λεμβοδρομία δὲν ἦτο ζωηρά, τοῦ ρωμηοῦ ἀναμένοντος
πάντοτε νὰ φαῖνῃ τὸ βαπόρι διὰ νὰ μπῇ στὴ βάρκα, ἴσως καὶ
τὰ περάσῃ μὲ τὸν λεμβοῦχον μὲ πενήντα μόνον λεφτά.

Οὐχ ἦττον ὅλην τὴν ἀγανάκτησιν μας διὰ τὸν προσδοκώ-
μενον καὶ μὴ φαινόμενον αὐτὸν Νυμφίον, τὴν ἐξητμήσαμεν
διὰ θαλασσίου περιπάτου, μπεινοθαίνοντες διὰ τῶν θαλασ-
σίων δενδροστοιχιῶν ἃς ἀπετέλουν καμαρωτὰ ναυλοχούντα
τὰ σατανικά «Ψαρά», ὁ ἀτρόμητος «Γεώργιος» καὶ ὁ περί-
κομφος καὶ στίλβων ὅλος ὡς δανδῆς, ἐρωτότροπος ὡς ὁ φε-
ρώννυμός του Διευθυντὴς τώρα τοῦ Ναυστάθμου, «Μισούλης»
ἐφ' οὗ καὶ ἀνέκρουεν, κατὰ Σκυλίστην, μουσικὴ. Ἀλλὰ ὁ
Βούλγαρος δὲν ἤρχετο. Κάτου κάπου πεντάκωπος λέμβος
ἐπηγαινόφερνε τὸν δραστηριώτερον ὅλων τῶν προκατόχων του
Λιμενάρχην Καρακατσάνην, ἂν καὶ μὴ ἐξοντώσαντα τὸ γένος
τῶν ἀνευ ἀριθμοῦ καὶ χωρὶς λέμβου πλανοβίων βαρκάριδων,
εἰς βλάβην τῶν ἐντίμων παλαιῶν λεμβούχων καὶ ἀπάτην
καὶ βιασμόν πολλάκις ἀπολοικῶν τε καὶ μὴ ἐπιθατῶν.